

EGYETÉRTÉS

FENYŐ SÁNDOR főszerkesztő.

EÖTVÖS KÁROLY szépirodalmi főmunkatárs.

KIADÓHIVATAL. BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE-UTCA 11. Telefon száma 706.

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, IV. VÁRMEGYE-UTCA 11. Telefon száma 706.

ELŐFIZETÉSI DÍJ: Vidékre postán v. helyben hűdhez hordva. Egy évre... 48 kor. Egy évre... 48 kor.

Miel szavaztak főbb közleményen. Vezérelték: Megint előadás. Manifestum készült?

Megint előadás. Eseményt vártak mára. Döntő országos nagy esemény. Manifestumot a királytól.

Manifestumra gondoltak tehát. Ilendő formájú korrektúrára, királyi szóval, alkotmányos ellenjegyzéssel.

Miképp képzik el és hogyan csinálják meg, hogy a felség a hollást is korrigálja, a hadsereg előtt való presztizsét is megőrizzék.

délutánját még sohase szentelte a politikának, s alig történt meg felszázados uralkodása során, hogy politikust, vagy minisztert bocsátott légyen maga elé vasárnap délután...

De ez a publikálás eddig nem történt meg. Némelyek szerint azonban nem fog sokáig késmi. Csak egy napot, Holnap a felség újra fogadja a miniszterelnököt, s e fogadás után...

Jelentés ez csak ebben a perczben. Többé-kevésbé megbízható hír, amely az utolsó pillanatban is megváltozhatik.

A felségnek való mai kihallgatás után a holnapi kihallgatás és esetleges döntés előtt gróf Khuen hosszán és behatóan tárgyalt és tanácskoztott Szögyény-Marich László berlini osztrák-magyar nagykövettel és Láng Lajos magyar királyi kereskedelmi miniszterrel.

Világos ugyanis, hogy Vilmos német császár bécsi látogatása nem egészen közömbösen érinti a magyar politikát. A német császár egyenesen célozgatott, beszélt a magyar viszonyokról, véleményét hirdette és befolyásolta az udvart és az osztrák közvéleményt.

rók okosan tennék, ha nem Vilmos császárral csinálnának a politikájukat. Talán mégse volna nekik szelíryanys, ha ezt a német császár nagyon megszokná.

De még inkább helytelen és veszedelmes, ha a követendő eljárásokhoz próbálja a miniszterelnök a német császár aprotálását kikérni. Pedig ez a látzata a mai tanácskozásnak. S ez ismét Khuen-Héderváry nagyon is sürűnen beleckelt rovására megy...

Meglepés gyanánt hatott a híre annak, hogy Beches kiáltvány készült, amelyvel a chlopy-i inzulust jóténni próbálják. Azt beszélték a nap folyamán, hogy a manifestum tartalma este már ismeretes is lesz, mert Khuen hozzá magával ő felségétől, akinek délután volt kihallgatása.

E pillanatig azonban még nem jutott el hozzánk a nemzetnek szóló kiáltvány szövege, sőt vannak, a kik azt állítják, hogy egyáltalában nem is lesz most királyi manifestáció. Akármelyik föltevés is a való, annyi bizonyos, hogy Khuen-Héderváryt holnap délelőttre ismét megáhozt idézte a király s ha ma be is mutatott esetleg egy manifestumot, a melylyel ő szerinte a magyarság nagy fölháborodása kadmírozható volna, talán Beck és Bollrass urak kegyes beleegyezése kell még annak a szövegéhez, mert anélkül ilyesmí napvilágot nem láthat.

Különben: majd eldöl! Szemébe nézünk annak, a ki jönni fog, a minthogy a szabadelvű párt is megkapta már a legfelsőbb engedelmet arra, hogy akarni békorkodjék. (Már a mennyire tud.) Az érkezelést most már meglesz, annakelőtte persze „bizalmas megbeszélés”, a melyen jó előre meg fognak állapítani mindent, s legfőjebb a Szentiványi-féle pontok marsrutájával eveznek be az

uniformizozott parthátozat révébe. Ha ugyan a szabadelvű párt önzéretes elemei a sarkukra nem állanak és meg nem mutatják, hogy a nemzeti politika felé hajló irányzatát felelők forduló rokonszenz többet ér nekik a hatalomnál...

Khuen a királynál. Szokatlan időben, vasárnap délután jelent meg gróf Khuen-Héderváry Károly a király előtt. Politikai körökben nagy várakozással néztek a kihallgatás elé és Budapesten általánosán hitték, hogy az ideiglenes miniszterelnök erről az audienciáról királyi manifestumot fog magával hozni, a melynek szabadelvűpártiak erős híte szerint a chlopy-i hadiparancs hatásának ellensúlyozására ünnepélyes engedélyezés lesz a tartalma.

Bécsi tudósítók azonban az audiencia után közölték velünk, hogy manifestumról értesítést nem adtak, s utóbb a felhivatalos jelentések sem tettek említést kiáltványról, hanem azt jelentették, hogy gróf Khuen Héderváry holnap délelőtt ismét meg fog jönni az uralkodó előtt.

(Bud. Tud.) Gróf Khuen-Héderváry Károly miniszterelnököt ki a nap folyamán több magyar államférfiával, köztük Láng Lajos kereskedelemügyi miniszterrel és Szögyény-Marich László nagykövettel ismételtén értekezett, ma délután 3 órakor ő felsége magánkihallgatáson fogadta, mely után a miniszterelnök a magyar minisztérium Bankgasse palotájában újból tanácskozásokat folytatott az említett politikussal.

Gróf Khuen-Héderváry miniszterelnök még Bécsben marad s holnap, hétfőn valószínűleg ismét kihallgatáson fogadja ő felsége. Ezidőszent Gróf Khuen-Hédervárynak Budapestre való utazása hétfőn délután van kilátásba véve. (M. T. I.) Ő felsége ma délután 3-kor külön kihallgatáson fogadta gróf Khuen-Héderváry miniszterelnököt. A miniszterelnök holnap délelőtt újból megjelenik kihallgatáson ő felségénél és délután Budapestre utazik.

egyk állítás szerint Khuen már ma magával vitte ő felségéhez a manifestumot s ebben az esetben nyilvánvaló, hogy az uralkodó korrektúráknak látta szükségét rajta. Hogy manifestumot csakugyan terveztek, arra különben bizonyosság az osztrák felhivatalos sajtónak az a mai közlése is, hogy «a korona részéről meg fogják nyugtatni a magyarokat», meg: «vége kell hogy legyen már ennek a mostani válságos állapotnak, valamit kell és fognak is tenni hamarosan.» Ezek szerint a manifestum a holnapi kihallgatás után kerülne a nyilvánosság elé.

Más forrás szerint manifestum egyáltalában nem lesz, hanem ő felsége holnap deszignálja az új miniszterelnököt. Hogy ki lesz az arról is többféle verzió van. Még olyan is, hogy talán Széll Kálmán hivatnék meg (t), vagy — ezt többen mondják — megint Khuen-Héderváry. Hogy milyen hatást tenne az országban, ha e két ember közül akármelyik jönne is, mondanunk sem kell.

A szabadelvű pártól ma a következőket írják nekünk: Az őszabadelvűek nem tagadják meg Magyarok. Fátólt akarunk vetni mindenre. Arra az arczpótló üzenetre, amely minden magyar embert az arezába kergette a vert s fátólt akarunk horitári ömáogukra, hogy csak egy perczig is megelégedjék a szabadelvű párt köteles tradíciójáról: a a föltétlen meghunyászkodásról — s öszintén és nyersen mertek beszélni. Új, napok óta nem látott új alakok jelennek meg a körben.

Megmondottatok voltak. Mért nem adhatatok elébb egytá polýák üzenetre! — szól a másik. — Lám, ma már levált a halog a szemetekről, pedig operánil sem kellett! Egyik-másik egykori nemzetiipárti idegesen pödörgeti a bajuszát. Apponyi Albert Eberhardon van, egy érzik, nekik kell megvédeniük az álláspontját.

Paraztnók éneke hangzott felénk; széles, vontatott ajátos ének, mint egy gregoriánus dal. Később megláttuk az énekesnőket is. Száraz napraforgók mellett haladtak egy sorban, mint valami szent csoport. És a napraforgók az ő hosszú, kénsárga száraikkal, csupasz korongjaikkal liturgikus szimbólumokhoz, halvány aranyból való szentségekhez hasonlítotak. Meghatottságom fokozódott. Mögöttük az ének elhangzott a sötétségben. Nedves szél suhant át a fak csucsein. „Nem fázol?” kérdezett Francesca. Az meghagyta az inasnak, hogy terítsen ránk egy plaidet, a kocsiának pedig, hogy forduljon hazafelé.

Az Egyetértés tárczája.

Rákóczy visszatér.

— Az Egyetértés tárczája. — Írta: és a mai tiszaibécsi ünnepélyen elmondta: Ilyés Bálint.

Türogló hársog... harszi kürt rivalgva Zing az erdők fája s visszazeng a bércz... Föl, föl óh magyar nép!... készülj a szent harcra!

Hajh, mert a szabadság rutul ledörpör; Rajta zsarnokidnak vad hédézce ül... Régi jussod! immár ott hever a porba, És te csak vergődöl tetteletlenül!...

Lomha tespedésből újra ébredünk!...

Régi dicsőségünk tünderfényével!...

Régi dicsőség!... hajh, mért hogy könybe lábát Két szemem? — a fénytől, mint ki napba néz!...

S mennyi gyászos emlék!... mennyi véres árnyék!... Bujdosó csapatja... börtön... és bakó!...

Ah, de még kesereg most tanulom az ének?... Föl!... vidám dalával ünnepeink ma!... Régi dicsőségünk im újra föllebred, Hába zudul ránk a sors viharát!...

Fekete és veres krétával rajzolt. Jobb kezem egy bársnydarabon pihent.

Az asztalon egy koreai váza állt. Sárgás és foltos volt, mint egy pythonkőgő bőre.

— Bocsanát. — Es fogta az edényt, s egyik más, messzebb álló asztalra helyezte. Nem tudom, miért.

Azután tovább rajzolt, nagyobb kedvvel, mintha valami boszuságtól szabadult volna. Olykor egy ideig mozdulatlan állt, a nélkül, hogy rajzolna és én ugy ezertem, mintha szemével valamit fölsvizna a fényemből, vagy mintha lágyabb érintéssel simogatna, mint az a bársny, melyen a kezem pihent. Ilyenkor néha erőlt vett rajtam a kíváncsiság és kérdeztem: — Nos?

Francesca a zongora mellett ült, hátat fordítva felénk, Rameau gavotteját próbálta játszani, többször abbahagyta, majd ideges türelmetlenséggel fölgrótt és a rajz fölé hajolt. — Csak egyetlen gondolatom, egyetlen óhajlásom, egyetlen szándékum van: el innen, el, el!

A kiáltvány.

Hogy miről értekezett Khuen Láng Lajossal és Szögyény-Marich Lászlóval, biztosan természetesen nem tudják, de amit sejtene, az is ködös kombinációkba vész.

A manifestum.

— erről van most szó. A szabadelvű párt legbeavatottabb mindentudói is csak várják, hogy mi fog történni, tudni nem tudják. Az

— Olyan sokáig? — És újra elhallgattunk. Éreztem, hogy nem lesz bátoraságom a vallomáshoz; s azt is éreztem, hogy az most már kevésbé szükséges. Ugy ezertem, hogy Francesca újra közlekedett hozzám: hogy megértett, hogy ismét az én jó testverem lett. Bánatom magához vonzotta az ő bánatát, mint a hogy a hold a tenger vizét vonzza. — Hallgasd! Mondta ő.

— Olyan sokáig? — És újra elhallgattunk. Éreztem, hogy nem lesz bátoraságom a vallomáshoz; s azt is éreztem, hogy az most már kevésbé szükséges. Ugy ezertem, hogy Francesca újra közlekedett hozzám: hogy megértett, hogy ismét az én jó testverem lett. Bánatom magához vonzotta az ő bánatát, mint a hogy a hold a tenger vizét vonzza. — Hallgasd! Mondta ő.

MÁMOR.

REGÉNY. 51.

Írta: GABRIELE D'ANNUNZIO.

Francesca jelenlétében megkérdezett, megengedem-e, hogy kezemről egy tanulmányt készítsen. Megengedtem. Ma fog hozzá.

Es remegtem feleltemben, s izgatottságomban, mintha kezemet valami ismeretlen kintázshoz kellene átengednem. — Ejjel! — A lassu, édes, leirhatatlan győzelem megkezdődött!

— Olyan sokáig? — És újra elhallgattunk. Éreztem, hogy nem lesz bátoraságom a vallomáshoz; s azt is éreztem, hogy az most már kevésbé szükséges. Ugy ezertem, hogy Francesca újra közlekedett hozzám: hogy megértett, hogy ismét az én jó testverem lett. Bánatom magához vonzotta az ő bánatát, mint a hogy a hold a tenger vizét vonzza. — Hallgasd! Mondta ő.

— Olyan sokáig?

— És újra elhallgattunk. Éreztem, hogy nem lesz bátoraságom a vallomáshoz; s azt is éreztem, hogy az most már kevésbé szükséges. Ugy ezertem, hogy Francesca újra közlekedett hozzám: hogy megértett, hogy ismét az én jó testverem lett. Bánatom magához vonzotta az ő bánatát, mint a hogy a hold a tenger vizét vonzza. — Hallgasd! Mondta ő.

— Olyan sokáig? — És újra elhallgattunk. Éreztem, hogy nem lesz bátoraságom a vallomáshoz; s azt is éreztem, hogy az most már kevésbé szükséges. Ugy ezertem, hogy Francesca újra közlekedett hozzám: hogy megértett, hogy ismét az én jó testverem lett. Bánatom magához vonzotta az ő bánatát, mint a hogy a hold a tenger vizét vonzza. — Hallgasd! Mondta ő.

— Olyan sokáig? — És újra elhallgattunk. Éreztem, hogy nem lesz bátoraságom a vallomáshoz; s azt is éreztem, hogy az most már kevésbé szükséges. Ugy ezertem, hogy Francesca újra közlekedett hozzám: hogy megértett, hogy ismét az én jó testverem lett. Bánatom magához vonzotta az ő bánatát, mint a hogy a hold a tenger vizét vonzza. — Hallgasd! Mondta ő.

— Olyan sokáig?

— És újra elhallgattunk. Éreztem, hogy nem lesz bátoraságom a vallomáshoz; s azt is éreztem, hogy az most már kevésbé szükséges. Ugy ezertem, hogy Francesca újra közlekedett hozzám: hogy megértett, hogy ismét az én jó testverem lett. Bánatom magához vonzotta az ő bánatát, mint a hogy a hold a tenger vizét vonzza. — Hallgasd! Mondta ő.

— Olyan sokáig? — És újra elhallgattunk. Éreztem, hogy nem lesz bátoraságom a vallomáshoz; s azt is éreztem, hogy az most már kevésbé szükséges. Ugy ezertem, hogy Francesca újra közlekedett hozzám: hogy megértett, hogy ismét az én jó testverem lett. Bánatom magához vonzotta az ő bánatát, mint a hogy a hold a tenger vizét vonzza. — Hallgasd! Mondta ő.

— Olyan sokáig? — És újra elhallgattunk. Éreztem, hogy nem lesz bátoraságom a vallomáshoz; s azt is éreztem, hogy az most már kevésbé szükséges. Ugy ezertem, hogy Francesca újra közlekedett hozzám: hogy megértett, hogy ismét az én jó testverem lett. Bánatom magához vonzotta az ő bánatát, mint a hogy a hold a tenger vizét vonzza. — Hallgasd! Mondta ő.

